

פגים שאינם בני קיימא

לכבוד העורך,

הנני מאשר ברוב תודה קבלת גליון אסיא לחודש ניסן **אסיא** עג-עד, ניסן תשס"ד, אפריל 2004, ומצאתיו כקודמיו מלא וגדוש. ולאות כי עיינתי בקובץ הנני להוסיף מאשר עמי בכתובים:

'טיפול בפגים שאינם בני קיימא או הצפויים לחיי יסורים' (עמ' 94)¹. להשלמת הנושא ברצוני לציין למאמרו של הגר"י זילברשטיין שליט"א 'טיפול בפג בפיקוח נפש העלול לגרום לנזקים' (**בשבילי הרפואה** חוב' ט – טבת תשמ"ט עמ' עה-פה), והאריך שם הרב זילברשטיין בטוט"ד כשהוא מביא ראיות נוספות.

ובשבילי הרפואה (שם, עמ' פו-פט) מביא הרב זילברשטיין את הספר חסידים (סי' תקא):

"תלמידים היו יושבים לפני רבן, אמר אחד יהי רצון שתהר אשתי אם הולד יהיה חי. ואם לאו, יהי רצון שלא תהר. אמר חברו יהי רצון שתהר אשתי.

אמר חברו: ואם ימות הולד, הרי טוב שלא נולד, דכתיב: אל תכזב בשפחתך! (מלכים ב' ד, טז) וכתבו שם (יח) הלא אמרתי לך אל תשלה אותי. אמר התלמיד, כשיולד, אתפלל שיחיה.

אמר החכם: יש וולד או בן או בת שפודה את אביו ואת אמו מן המות או מן הצרות. שנאמר (ישעיה כט, כב) יעקב אשר פדה את אברהם. יש שנגזר צער על האב או על האם, מת הולד הרי האב או האם עצבים, הרי העצבון פודהו, וזהו שנאמר "בכל עצב יהיה מותר".

מכאן למד הרב זילברשטיין שטובה היא להורים להחיות את הפג².

הרב יצחק יהודה רוזן

מקור: אסיא עה-עו, עמ' 189-190 (2005)

1. ד"ר רחל קופמן, ד"ר יחיאל בר אילן, הרב נפתלי בר אילן, טיפול בפגים שאינם בני קיימא או הצפויים לחיי יסורים, לעיל עמ' 129-138.

2. טעם זה צ"ע, שהרי אם טובתו של הפג היא שלא להאריך חיי סבלו, האם יעלה על הדעת להאריך את חיי סבלו בשביל טובת ההורים? הרי יש איסור תורה לצער אדם, אפילו קטן. וראה מה שהביא הגאון הרב אברהם פרבשטיין זצ"ל בשם החזון אי"ש על הארכת חיי יסורין, **אסיא** עז-עח עמ' 37. – העורך